books2ebooks.eu

LÜDEKE, JOHAN ANTON AUGUST

Tal vid grosshandlaren, riddaren af Kongl. Vasa-orden ... herr Joh. Kuhlmans jordfästning i Hedvigs kyrka i Norrköping den 17. febr. 1806. Hållit af J. Ant. Aug. Lüdeke ... Norrköping. 1806. Ad. Fr. R

1806

books2ebooks.eu
Kungliga Biblioteket
National Library of Sweden

EOD – des millions de livres à portée de souris! Dans plus de 12 pays d'Europe !

Merci d'avoir choisi EOD !
Les bibliothèques européennes possèdent des millions de livres du XVe au XXe siècle. Tous ces livres sont désormais accessibles sous la forme d'eBooks – à portée de souris. Faites votre recherche dans le catalogue en ligne d'une des bibliothèques du réseau eBooks on Demand (EOD) et commandez votre livre où que vous vous trouviez dans le monde – 24 h 7 jours. Le livre sera numérisé et mis à votre disposition sous la forme d'un eBook.

Nous vous souhaitons une bonne utilisation de votre eBook EOD !

■ Bénéficiez de la mise en page originale du livre !
■ A l'aide d'un logiciel standard, lisez à l'écran votre eBook, zoomez sur une image, naviguez dans le livre.
■ *Utilisez la commande rechercher :** Vous pouvez trouver un mot donné au sein du livre.
■ *Utilisez la commande Copier / coller :** Copiez des images ou des parties du texte vers une autre application (par exemple vers un traitement de texte)
*Non disponible dans tous les eBooks

Conditions générales d'utilisation

En utilisant le service EOD, vous acceptez les conditions générales d'utilisation établies par la bibliothèque qui possède le livre.
■ Conditions générales d'utilisation :
https://books2ebooks.eu/csp/fr/nls/fr/agb.html

Accès à d'autres eBooks?

Plus de 40 bibliothèques dans 12 pays d'Europe offrent ce service.
Cherchez les ouvrages disponibles dans le cadre de ce service :
https://search.books2ebooks.eu
Vous trouverez plus d'informations à l'adresse suivante :
https://books2ebooks.eu

K u h l m a n, Joh. 1806.

Likpred.
Före 1900.
1700-1829

TAL

VID

GROSSHANDLAREN, RIDDAREN AF KONGL. VASA-ORDEN, OCH LEDAMOTEN AF SAMFUNDET PRO FIDE ET CHRISTIANISMO SAMT KONGL. PATRIOTISKA SÅLLSKAPET,

HERR JOH. KUHLMANS

JORDFÅSTNING

I

HEDVIGS KYRKA I NORRKÖPING

DEN 17. FEBR. 1806.

HÅLLIT

AF

J. ANT. AUG. LÜDEKE,

KONGL. HOF-PREDIKANT OCH KYRKOHERDE VID HEDV. FÖRS.

NORRKÖPING. 1806.

AD. FR. RAAMS *Enka.*

Imprimatur.

Linköpings Dom-Capitel

d. 4. Oktober 1806.

Ad mandatum

J. E K.

Consist. Lincop. Not.

Detta Åminnelse-Tal blef under mångfalldiga göromål och under de mäst smärtande känslor öfver förlusten af en ibland mina ädlaste Gynnare utarbetadt. Då utomdess förberedelse-tiden dertill var alltför korrt, så var det af mig intet mindre än till trycket ämnadt; jag har dervid allenast fogat mig efter några aktningsvärda Personers åstundan, som till följe af deras visserligen alltför gynsamma omdöme mycket enträgit yttrat denna deras önskan. Ej eller vågade jag nu att företaga betydliga förändringar; hvilket med skäl tyckes vara en vådelig sak vid ett arbete, författadt i den ensliga midnatts-stunden, då en djupare känsla förde pennan. — Dock, oaktad all ofullkomlighet i teckningen af den Afledne, är likväl det, hvad jag om honom yttrat, alldeles enligt med sanningen: sådan kände åtminstone jag honom under de sista 4. åren före dess död.

Må således tryckningen af detta Tal bidraga dertill, att något längre bevara hans Minne, än det eljest kanske skulle blifva: ty vårr! förgåtas alltför snart äfven de ädlaste! — Ju mindre han förtjenar det, att alltför snart öfverlemnas åt förgåtenheten; och ju mindre jag vid denna min ringa ålgård, att förekomma det, behöfde tala smickrets språk, detta nedriga språk, hvartill jag alltid varit oskicklig: dess angenämare vore det mig, om Läsarens omdöme öfver utgifvandet af de följande bladen, skulle ledas af en öfvertygelse, sådan som den, hvilken Marcus Antonius i Shakespear's Julius Cæsar önskade att frambringa hos sine åhörare, då han yttrade sig:

I am no Orator — — — but as you know me all, a plain blunt Man, that love my friend — — — I only speak right on.

Jag har fullbordat Loppet, jag har hållit Trona, härefter är mig förvarad Rättfärdighetens Krona! — Stort var utan tvifvel det lugn, hvarmed Apostelen nedlade inför Gud denna bekännelse. Öfverallt trängd, förföljd, svåfvande i dödsens faror, intagen af den föreställning, att tiden tillstundade då han skulle skiljas från verlden, tröstade han sig sjelf och sin vän Timotheus med den tanke: *Jag har fullbordat Loppet, jag har hållit Trona, härefter är mig förvarad Rättfärdighetens Krona!*

Lycklig den döende, som vid målet af sin bana kan uppmuntra sig med denna tanke! Men lycklige jämväl de qvarlefvande, som, nedslagne af den djupaste smärta öfver deras oersätteliga förlust, kunna tillämpa dylika ord på den oförgätelige till sitt hjertas tröst! Och lycklig den, hvilken det åligger att tala vid dess graf, når han, å den afledues vågnar, under bifall af sanningen, med dessa ord kan upptråda.

Jag drager icke i betänkande, att upprepa dem vid detta tillfälle, då vi offenteligen begå minnet af en Redlig, vid detta stoft af en Man, hvilken i så många afseenden förelyst med det vårdigaste förhållande, vid den graf, till hvilken vi beledsage lemningarne af en Vän, som genom sina dygdiga och religiösa tänkesätt blifvit ett föremål för vår innersta högaktning och kärlek. — Vid detta sorgeliga tillfälle, hvad kunde väl trösta oss mer och helga känslorne af den smärta, hvarmed vi nu skole skiljas från en den vårdigaste bland våre bröder, hvad annat än den tanke, som tillfredsställde honom sjelf ännu uti de sista ögonblicken, än den bekännelse, som han ännu vid grafvens brådd nedlade inför Gud med ödmjukt sinne, men jämväl med ädel och kristelig tillförsigt: *Jag har fullbordat Loppet, jag har hållit Trona, härefter är mig förvarad Rättfärdighetens Krona!*

Sannerligen! vi behöfve tröst! En upplyst man, en god människa, en redlig medborgare har skiljt sig ifrån de lefvande på jorden; den trognaste make, den ömmaste fader, den upprichtigaste vän af många, som äro här närvarande,

år, ack! också jag säger det med blödande hjerta — försatt i de dödas rike. Slocknadt är hans ögas ljus, tillsluten är hans mun, icke mera klappar hans hjerta för oss, utsträckt ligger han nu här uti dödens stoft, gömmas skall hans aska i grafvens mörker.

Och vår tacksamhet emot honom, våra känslor för honom, vår åtanka på honom, skulle de jämväl nedsänkas med hans stoft i grafven? Vi, som älskade honom i lifvet, vi skulle icke sakna honom efter hans borttgång? — O! jag kan icke dölja mina egna känslor; och hvem kände, hvem älskade honom, utan att sakna honom, utan att sörjande frambåra sitt offer åt hans skugga? Sörjom: vår sorg är billig; men förgåtom icke, att vi äre Kristne, och vare det således vår föresats och mildre dess utförande vårt bekymmer, att icke sörja såsom de, hvilka intet hopp hafva!

Utan hopp, utan tröst sörja vid hans graf, det vore att vanhelga hans minne — huru kunde, huru skulle vi ock det? — *Han har ju fullbordat Loppet, sitt mödosam-*

ma loppp. — För hvar och en menniska har Gud bestämt en lefnadsbana, på hvilken hon skall vandra; och på denna väg skall hon fullgöra, hvad hon af alla sina krafter förmår att uträtta: skall vara för sina medvandrare, det som hon önskar, att de måtte vara för henne: skall med ståndagtighet fullfölja loppet, äfven når det blifver försvåradt genom inre eller yttre omständigheter. — Huru samvetsgran var ej den Afledne i uppfyllandet af dessa pligter! Och huru kunde jag således draga i betänkande, att i detta afseende framställa honom såsom ett mönster! Han har under loppet af nära 68. år uppfyllt sitt lefnads- syftemål; har i sin ynglings- och manna-ålder utbildat sina förmögenheter, sin själs och sitt hjertas krafter: såsom Make, Fader och Vän efter förmåga bidragit till de Sinas sällhet; såsom Medlem af denna Kyrkas Råd i flere år besörjt dess angelägenheter med outtröttteligt nit och med den nogaste ordning; såsom Medborgare gagnat sitt fädernesland, och äfven förvärfvat en sällsynt förtjenst i anseende till flere ynglingar, danade af honom till värdige och nyttige män i samhället. Han har genom allt det-

ta, såsom uti många andra afseenden uppfyllt sitt valspråk: *Idoghet och Kunskap.* Han har blifvit, hvad han inför menniskor kunde blifva; blifvit mer, än med skäl kunnat väntas af honom, vid hans svaga kroppsbyggnad samt en beständigt vacklande hälsa. Hans verksamhet i mångfalldiga göromål leddes af den noggrannaste ordning, hans stränga grundsatser voro blandade med blida känslor, och hans själs eldighet mildrades genom hans hjertas lugn. Derföre blef han ock i umgänget med andra, om ej allt för alla, dock något åtminstone för hvar och en. Och, huru oändeligt mycket han var för sina närmare vänner, skulle jag förgäfves bjuda till, att afskildra! Jag ser här för mig några af Eder, som varit föremål för hans vänskap: denna ädla vänskap hvilken, fastän den sällan utbrast i flammor, dock innerligen så varmt lågade. Hvad han var, det veta Edra hjertan; det vittnar den sorg, som darrar i Ert öga! — Uppriktig i ord och gerningar, och mild i omdömet om andra, oroade han ingens dagar, och förnöjde mångas. Bullersamma och larmande nöjen, hvilkas njutning den sinlige med så mycken ifver efterfikar, älskade

han väl icke; men desto mera behagade honom den stilla och menlösa glädjen, hvilken alla goda menniskor älska. Åt denna öfverlemnade han sig; den tillskyndade han ock andra. Hans samtal voro till en icke ringa grad lårorika, tillockande och roande genom det mogna vett, som deruti var rådande, genom den träffande frihet i omdömen, som öfverraskade dess mer, ju mindre han dermed ville lysa, och genom hans hjertas ädla tänkesätt, som dervid yttrade sig. Och fann han än vid alla dessa förståndets och hjertats förmåner, vid all den ifver, hvarmed han gjorde dem under sin lefnad gagnelige, ej allas bifall, — och hvilken kunde väl berömma sig deraf? — fann han det icke till en del derföre, emedan han det ej åsyftade: så fann han det likväl hos hvar och en ädelsinnad, som kände honom; fann det hos mennisko-kännaren, som ej flygtigt betraktar, utan granskar: och gladdes deröfver, att finna det hos denne, utan att hafva sökt det. — Så vandrade han sin bana, så verkade han hvar och så mycket han kunde, så gjorde han sig förtjent, att högaktas af Alla, som med honom ägde göromål att förrätta eller

för honom arbetade; att älskas af Vänner, i hvilkas öden han ömt deltog, hvilkas dagar han förljufvade med sitt umgånge; att välsignas af dem, som med kärlekens band voro fästade vid hans hjerta: af en Maka, redan före honom borrtgången till glädjens, af en annan, lemnad qvar i sorgernas boning, och af tacksamma Barn, hvilka han uppfostrade såsom en öm fader; att upptagas till ledamot af ett Sällskap, som åsyftar den allmänna samt enskilta hushållningens förkofran, och till medlem af ett Samfund, helgadt åt Kristendomen; att ändteligen belönas af en Konung, som uppsöker den stilla förtjensten, och skingrar den skugga, som stundom vill skymma medborgarens dygder.

Allt detta oaktadt njöt denna ädle mannen få glada stunder på jorden. Jag påminner mig, huru han, en gång yttrade sig, att han syntes allt ifrån vaggan liksom bestämd till att lida. Medgifvom ock, hans fjät voro icke beströdde med rosor; den stig, som han hade att vandra, var törnig, hans lopp var mödosamt. Ur mörkret, som omgaf honom, frambröto väl tid efter annan några lifgifvande strålar; men huru

många omskiften underkastades de icke? Han led obeskrifligt mycket, så att man med skål undrat, huru han så länge kunnat uthärda sjukdomens ständigt tryckande börda; led utan förhoppning att derifrån blifva befriad, utan utsigt, att glädjens sol skulle för honom uppgå, än mindre skina med dess fulla glans. Förd som oftast af Försynen på vågar, som syntes obanade, vågar, der spåren af den Högsta Kärleken voro gömda under törnen, måste han med sorgbunden själ fråga: Herre! huru länge fördöljer Du Ditt ansigte för mig? huru länge skall jag sörja i min själ, och ångslas i mitt hjerta dageligen? Huru ofta trodde han, nedböjd af svaghet och sjukdom, ej vara långt ifrån döden, som med långsamma steg tågade emot honom, liksom han ville pröfva hela hans styrka; huru ofta kallade han icke de, som han omfattade med kärlek och som voro honom tillgifne med vänskap och högaktning, till sin sjuksång, för att taga afsked ifrån dem och för sista gången öppna sitt tacksamma hjerta för deras honom bevista tillgifvenhet; huru ofta suckade han: Jag arma menniniska! ho skall lösa mig ifrån denna dödens

kropp — och suckade förgåfves! — Lyckönskom honom! Nu har han blifvit bönhörd: han har fulländat sin väg, kommit till ro efter arbetet, uthärdat sina mödor. — Och om vi ock sörgsne skiljas från dessa hans lemningar, som åro ägnade åt förgängelsen; om vi ock med tryckande känslor af bedröfvelse nedsänke dem uti jordens sköte; om vi ock måste fälla ömma tårar, framlockade af den innersta smärta, på hans graf — hvad mener J väl, j den aflednes Anförvandter och Vänner! kunne, ja måste vi icke tillfredsställa oss öfver hans död, då detta sorgliga tillfälle påminner oss, att den trötte kommit till hvilo, att den som kämpat, segrat, att den lidande öfvervunnit; då vi framöfver stoftet liksom höre de ord: *Jag har fullbordat Loppet!*

Icke utan tröst vilje vi sörja vid hans graf, ty om honom kan med sanning sägas: *Han har hållit Trona!* — Stora och dyra pligter har menniskan att uppfylla; förnuftet och samvetet uppmana henne dertill. Menniskan är i allmänhet svag; saknar, tör hända, oftare förmåga än vilja till utöfvandet af förnuftets och samvetets fö-

reskrifter. Men en fördubblad vigt erhålla dessa föreskrifter för hvarje ädelsinnad, genom den föreställning, att de lagar, som vi finne inskrifne i vårt hjerta, äro tecknade der af en helig Gud: en föreställning, lika så hög och sann, som mägtig att besegra alla vår sinliga naturs retelser. — Och denna föreställning var djupt inpräglad hos den ädle Mannen, hvars minne vi nu begå; denna föreställning upphöjde hans tro till en sann gudsfruktan; denna föreställning gaf honom mod och kraft, att bevisa sig såsom en uppricktig Guds dyrkare, ej mindre i lifvets för honom nog knappa nöjen, än i dess vedermödor, som blifvit honom tillmätte med ett rågat mått. Lika långt ifrån det förvända lynnet, synnerligen rådande i en förfluten tid, under hvilken man af idel religiösitet ganska litet bekymrade sig om dygden; som i synnerhet ifrån den nu varandes, under hvilken man med mycket dygdens yrkande nästan aldeles förgåter religionen: erkände han fast mera med den innerligaste öfvertygelse, det nära band, som förenar dem bägge; och dyrkade i gudaktigheten den dygd, hvilken förbinder alla andra sins emellan.

Intagen af denna öfvertygelse, var och förblef religionen för honom det dyrbaraste smycke, tro och förtröstan på Gud ständse helige, vördnad för den, som är vittne till alla tankar och gerningar, hans djupaste känsla.

Talen, vittnen derom, j som hafven känt honom närmare, på det att j sjelfve må finna tröst öfver hans borrtgång, på det att jämväl de, som icke kände honom i lifvet från denna sidan, må efter hans död äfven i detta afseende högakta honom; vittnen om hans tro på Gud, om hans tillförsigt till Försynen, om hans kristeliga gudsfruktan. Vittnen om hans religiösa karakter och om den inflytelse, hvilken den hade på hela hans lefnad, j som hafven hört till hans närmare umgänge — och omtalen, huru denna kristeliga tro upphöjde honom till en bild af den evangeliska kärleken, som fördrager allt, hoppas allt, lider allt, som är tålig och mild, som afundas intet och uppblåses icke, som söker icke sitt, förtörnas icke, och tänker intet argt, som gläds icke öfver oträttfärdighet, men fröjdar sig öfver sanningen. Vittnen om hans kristeliga tro, j som hafven årfarit, huru

han sökte att inplanta sina tänkesätt hos andra genom sitt exempel; huru han var omtänkt derpå, att de ock måtte vinna de öfvertygelser, som förhöjde hans nöjen och tröstade honom i hans bekymmer. Vittnen om hans kristeliga tro, i som sågen den visa ståndagtighet, det stilla öfverlemnande i Guds vilja och beslut, som han röjde under alla de skiften, hvilka öfvergingo honom sjelf och hans hus, i synnerhet då en älskad Sons alltför tidiga död sårade hans faderliga hjerta. Vittnen om hans kristeliga tro, i som hafven sett honom med tålamod bära sitt korss, utan otålighet uthärda de hårdaste plågor, och utan fruktan förvänta det yttersta målet: — med hvilken tillförsigt var hans hjerta upplyftadt under de mörkaste ögonblick till Honom, af hvilken all hjelp kommer! med hvilken öfvertygelse hoppades han, att Herren, som ledde honom efter sitt råd, skulle på ändalyktone upptaga honom med åra! med hvilken grad af invärtes känsla bekände han under de mäst tryckande vedermödor, att Gud var ändå Fader, fastän han syntes hård och sträng. — Och

om

om J då icke vågren honom, såsom j det ock icke kunnen — detta vittsord: Ja! han var och förblef en redlig Guds Dyrkare; han misskände alldrig Guds vishet och kårlek; han förnekade icke sin tro på det högsta Wåsendet, icke sin tillförsigt till Guds försyn, icke sin undergifvenhet för Dens vilja, hvilken han tillbad såsom Fader — då måste det åfven mig vara tillåtit, att offenteligen vittna om honom; mig, som under de sista anfall af hans sjukdom dageligen satt vid hans sida, och bestyrktes af honom uti min tro på Gud; då får och måste jag vittna om honom: att han i den förestållning, att tiden tillstundade, då han skulle skiljas ifrån verlden, anammade Religionens Styrkemedel till en seger öfver döden; att ju närmare det led till hans hyddas förvandling, dess mera ökades hans långtan, att, befriad ifrån all vedermöda, byta tid i evighet. Med lugn såg han tillbaka på den förre; med munterhet framför sig den sednare; med fägnande hopp deras belöning, som redeligen kämpa. Dagen led, Aftonen nalkades, Natten kom.

Den kom — och sorgens skuggor fördystra vårt sinne! — Men dömmen sjelfve, J, den Aflednes Anhörige och Vänner! om det icke bör vara tillfredsställande, icke tröstande för oss, att kunna här vid Altarets fot aflägga om honom ett vittnesbörd; som visserligen icke kan jäfvas af någon i denna talrika Församling, att kunna tillämpa på honom Apostelens bekännelse, såsom den strängaste sanning: *Jag har hållit Trona!*

Hvarföre då tåren uti vårt öga? Skole vi sörja öfver stoftet af denne Guds Dyrkare, utan hopp om hans bättre tillstånd? Vilje vi tröstlöse sucka vid hans graf? — O! Han, den i dödsens faror svåfvande Apostelen såg ju i andanom den belöning, som honom var *förvarad* på andra sidan om grafven: Han, den ädle Mannen, som blifvit ryckt ur våra armar, såg den ock; och hvem skulle väl kunna tvifla derom, att *Rättfärdighetens Krona* redan pryder hans hjesse: — tvifla om den redliges belöning?

Jag förutsätter, att vi före med oss tron på en Gud, som förenar uti sitt väsende alla möjliga fullkomligheter — på en Gud, hvars

Råttvisa en gång vill ställa i jämnvigt förtjenst och belöning; på en Gud, hvars Vishet hvarken kunde framalstra något, som vore utan ändamål, eller låta uppkomma några förmögenheter och krafter, som alldrig så blifva utvecklade, såsom deras natur det skulle tillåta; på en Gud, hvars Kärlek icke meddelar åt någon varelse ett begär, en åstundan, en långtan, som alldeles icke kunde tillfredsställas; och på en Gud, hvars Allmakt är i stånd, så framt han det vill, att uppehålla själen, når kroppen upplöses af döden, och som åfven så litet saknar förmåga, att bevara själen för undergång, som han saknade makt, att framkalla den utur sitt Inte.

Och den som har denna tro, den kan icke tvifla derpå, att vår afledne, vår saknade Vän ingått uti en högre tingens ordning; den måste lika så säkert, som om sin egen varelse vara derom öfvertygad, att han svingat sig opp öfver stoftet. Ja! så visst som hans själ under hans jordiska lefnad, höjande sig öfver kroppen och alla dess skröpligheter, med obrydd blick åskådade evighetens aflägsna stränder; så visst som Himmelen bodde i hans bröst, och döden

syntes honom blott en öfvergång till en bättre verld; så visst ock hans lif, såsom hvar och en annans, utan tron på odödlighet, på hvilken han så säkert förtröstade, skulle varit en oupplöslig gåta: så visst har äfven verldens Styresman, som är en Herre, icke öfver de döda, utan öfver de lefvande, som är icke det förgångligas utan det oförgångligas Gud, som icke blott för detta jordiska lif utan för evigheten är sina barns Fader; så visst har han framfört honom genom dödens mörka dal, och flyttat hans själ till Ljusets fält, för att der med uppfyllda aningar och förhoppningar njuta ett friare, ett lyckligare lif. Han lefver; och är befriad ifrån kroppens bojor. Hans andes verksamhet på jorden kunde inskränkas genom sjukdom, kunde hämmas genom döden; men evigheten öppnade för honom en ny, en högre verknings-krets. Hans själ öfvergaf den jordiska hyddan, och, återvändande till sitt högre ursprung, skyndade sig borrt till dessa evighetens fredliga och omätliga fält. Han har kommit Gud närmare, och Lifsens Krona har blifvit hans belöning. Han befinner sig der, hvarest en hög ro är förhanden, hvarest verldens

buller och oro icke kommer vid honom, hvarest denna skådeplats af mödor och lidanden sjunker undan hans blickar. I medvetandet af allt, hvad han verkat på jorden, i kånslan af sin högre lycksalighet, vandrar han nu på andra sidan om grafven bland de odödlige, och ser ned på denna skapelse, hvars bok år för honom öppnad, och erkånner sanningen, hvars ljus lyser honom med dess klaraste sken, och njuter Himmelens Glådje — — — Dock! Hår slocknar vårt ögas ljus, dit hinner icke vår blick!

Men låtom oss genom hoppet om den Salighet, Gud beredt den, som Honom ålskadt, helga våra tårar och förådla vår smårta! Låtom oss gråta öfver denne ådle Mannens borrtgång, men icke vara tröstlöse; sörja, men icke förtvifla; tacksamt påminna oss, hvad han för oss varit, men också ihogkomma, hvad han nu år. Låtom oss fålla på vår afledne Våns grift saknadens tårar; men jåmvål upplyfta vår blick till himmelen, då vi höre öfver detta stoft liksom klinga den röst: *Härefter år mig förvarad Rättfårdighetens Krona.*

Slumra då i frid, Stoft af en älskad och vördad Man; slumra i den lugna griften, på det stället, som Du utsett till Ditt hvilorum; hvila der efter allt lidande i granskapet af Din trogne LIDÉN; njut der, såsom han, den frid, som verlden icke kunde gifva Dig: vi vilje icke förstöra Ditt lugn med en omättlig klagan öfver Din borrtgång. Hvila nu i jordens stilla sköte, och ingen af Dina Vänner måtte nalkas Din grafvård, utan att känna under heliga rörelser, att där gömmes det förgångliga af en man, som var uppfylld af Guds Anda. Hvila der; och må hvarje förbigående, som kände Dig, välsigna Ditt minne, och vid ihogkomsten af den Anda, som lefde och verkade uti Dig, vid förestållningen af Din beständighet uti det goda, af Din foglighet och Ditt ädelmod, af Din ståndaktighet under lidandet, af Din borrtgång, lika så vacker, som uppbyggelig, väckas till den heliga föresats, att vörda Ditt minne genom en vårdig efterföljd af Dina Egenskaper och Dygder!

Ja, förklarade Skugga! Så vilje vi fira Ditt Minne. Du hörde förr till vårt Samfund: och

vi gladdes derôfver! Du har blifvit skiljd ifrån oss: se hår våra tårar!

Emottag vår Tacksamhet, vår innersta tacksamhet för all välvilja, för all ömhet, hvarmed Du oss omfattat! Emottag vårt sista Farvål! Emottag det Minnes-offer, jag Dig hembår i Dina Vånners namn! Det år väl en snart förgångelig krans, som jag med tacksam ömhet flåtar omkring Din Urna; men tag dem dock med Dig, de blomster, som jag dertill samlade under nattens stillhet med Din Bild, lifligen svåfvande för mina ögon; tag dem med Dig, då vånskapens hand råcker dem åt Dig under många tårar; tag dem med dig uti Din graf!

Njut, sålla Själ! Din lön efter all Din möda. Vi bevare Minnet af Dina Gerningar! Vi vörde Din Tro! Vi inskrifve Ditt Namn bland de ädles af vårt slågte! Åtankan på ett båttre tillkommande lif, der vi hoppas återfinna Dig, och hvarest vi tillsammans skole lofsjunga Herran, som förlossar de sina af allt ondt, och frålsar dem till sitt himmelska rike: den allenast förmår, att lindra vårt bekymmer öfver denna bedrôfliga, denna sista skilsmässa. Men — tills den tid

kommer, då detta hopp uppfylles och ingen skilsmässa mer skall åga rum, vilje vi trösta och hugsvala oss med den förestållning: *Du har fullbordat Loppet, Du har hållit Trona, härefter är Dig förvarad Rättfärdighetens Krona!*

Dessa känslor och dessa förhoppningar äro det, som uppfylla mig, då jag vålsignar Ditt stoft med de Ord, som påminna oss om vår Kropps förgänglighet, men — lofvad vare Gud! — åfven om vår Sjåls odödlighet:

"Af Jord är du kommen; Jord skall du varda igen; Jesus Kristus, din Frälsare, skall uppväcka dig på den yttersta dagen."

Vid

Grosshandlaren

och

Riddaren af Kongl. Wasa-Orden,

HERR JOH. KUHLMANS

Begrafning

i Norrköping den 17 Febr. 1806.

af

CARL BACKE.

Hvad är lifvet? — Dessa dagar
Mellan måln och tőcknar fly.
"Dubbelt ősäll den som klagar"
Lid! — Men gör ej plågan ny.

Skimra lyckans strålar — blida,
Njut en glad och målnfri dag!
Och en båttre lungt förbida
Under ődets hårda slag.

Trefallt mörker blef väl gifvet
För den svaga Menskans syn;
Men i detta dystra lifvet
Randas dock en mårgonbryn,

Dår odödligheten blickar
Ned i hoppets dunkla spår,
Och en tröst i hjertat skickar
Som den *Vise* blott förstår.

KUHLMAN! — i Ditt ådla Hjerta
Denna sanning vitsord fick
Lifvets fröjd och Lifvets smårta
Stilla Du till mötes gick.

Utan pråL Du verksamt skötte
Samfundspligt och snillets lån:
Uslingen ej från Dig stötte,
Alldrig kröp för lyckans Son.

Mången Yngling har Du danat
Till en god och nyttig Man,
Och för andra vågen banat
Den Du sjelf obanad fann.

Trofast Vån, Du alldrig lekte
Med hvad hedern helgas bör:
Vinning ej till steg bevekte,
Dem en Ädel Man ej gör.

Dina tårar — Ömma MAKA!
Vittna hvad Han för Dig var.
För Hans Hjerta Du tillbaka
Mer än allt i Verlden var.

Qval, som huslig sällhet störa
Hos en huld och ömsint *Far*
Plågor, som Hans hydda göra
Mer försvagad alla dar,

Allt — med tålamod Han lider,
Som en CHRISTEN lida bör,
"*Lik den modige, som strider*
"*Tills han segrar — eller dör.*

books2ebooks.eu

www.books2ebooks.eu

books2ebooks.eu

Kungliga Biblioteket

National Library of Sweden